

υπόγειος

υπόγειος, -α, -ο, επίθ. [<μτγν. ὑπόγειος <αρχ. ὑπόγαιος], υπόγειος. **1.** που γίνεται κρυφά, ύπουλα: «υπόγειες συνεννοήσεις || υπόγειες διαδικασίες». **2.** το αρσ. ως ουσ. **ο υπόγειος**, ο υπόγειος σιδηρόδρομος, ο σιδηρόδρομος που κινείται κάτω από τη γη: «μετά τον υπόγειο των Αθηνών σειρά έχει ο υπόγειος της Θεσσαλονίκης». Επίρρ. **υπόγεια** κ. **υπογείως**.

- *κινείται υπογείως*, δρα, ενεργεί κρυφά, ύπουλα: «πρόσεχε πολύ αυτόν τον άνθρωπο, γιατί κινείται υπογείως και μπορεί να την πάθεις άσχημα χωρίς να το καταλάβεις».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας